

ІСТОРИЧНІ НАУКИ

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2019-7-71-36>

УДК 94:323:343.85:343.9.02](73)193/196”

Вахнянин А.С.

студентка

Львівський національний університет імені Івана Франка

УРЯДОВА ПОЛІТИКА ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ У США В 30-Х – ПЕР. ПОЛ. 60-Х РР. ХХ СТ.

Анотація. У статті досліджується становлення та еволюція урядової політики протидії організованій злочинності США в 30-х – пер. пол. 60-х рр. ХХ ст. Охарактеризовано діяльність та кооперацію між правоохоронними органами, в компетенції яких перебувала боротьба із злочинністю. Okремо з'ясовано роль факторів, які впливали на протидію організованій злочинності, зокрема міжнародну ситуацію. Здійснено спробу пояснити, чим зумовлена ефективність політики протидії та що гальмувало її успішний перебіг. Висвітлено механізм формування негативного образу мафіози в американському соціумі правоохоронними органами та загострення суспільної уваги на цій проблемі. Охарактеризовано початок становлення спільної міжнародної політики у галузі боротьби з виробництвом та збутом наркотичних речовин, яке контролював злочинний синдикат.

Ключові слова: організована злочинність, комісія Кефопера, Апалачінська зустріч, комісія Маккелана, Роберт Кеннеді.

Vakhnianyn Anna

Ivan Franko Lviv National University

GOVERNMENT POLICY FOR COMBATING ORGANIZED CRIME IN THE USA IN THE 30S – FIRST HALF OF 60S OF THE XX CENTURY

Summary. The origin and evolution of the government policy of counteraction to organized crime in the United States in the 30's – and first half of the 60th of the XX century is investigated in this study. The definition of organized crime and its characteristics are outlined. The activities of the largest and most authoritative law enforcement bodies, cooperation between them are described in this article. The practice of the most active statesman, which were fighting against organized crime is characterized, their the most important initiatives and results their activities. The criminal cases of the most powerful gangsters and their course are described. It is analyzed activity of the Senate commissions Kefover and McLellan and their results. Also, the role of others factors is clarified, which influenced on the course of struggle with criminals, in particular the internal political situation and foreign policy situation, the corruption, the competition between law enforcement agencies. It is defined, which of them influenced positively and contributed to the course of counteraction to organized crime, accelerated the investigation, and which influenced negatively, they often nullified the efforts of law enforcement officers, led to the closure of criminal cases, the amnesty to the most odious gangsters and the liberalization of government policy on organized crime. Mechanism of formation of a negative image of a Mafiosi in the American society by law enforcement agencies and aggravation of public attention on this problem is highlighted. The beginning of the establishment of a common international policy in the field of struggle with the production and marketing of narcotic substances, which is controlled by criminal syndicate is described.

Keywords: organized crime, Kefauver committee, Apalachin meeting, McClellan Committee, Robert Kennedy.

Постановка проблеми. Злочинність була і є невід'ємним атрибутом суспільного життя, однак в процесі його розвитку вона трансформувалася в організовану, а однією із найбільших та найвпливовіших стала американська, котра і до нині зберігає чільні позиції в США. У другій половині 30-х рр. ХХ ст. почала формуватися політика уряду США, спрямована на протидію організованій злочинності. У той час було створено нові правоохоронні органи та ініційовано скликання спеціальних профільних комісій для розслідувань правопорушень. Однак ефективність їхньої роботи на цьому етапі залежала від низки політико-економічних факторів, рівня корупційності серед співробітників, позицій їхніх очільників.

В умовах глобалізації посилилася тенденція до зближення злочинних угруповань у різних

країнах, мафія набула інтернаціонального характеру. Прагнення притягнути до відповідальності злочинців суттєво впливало на міжнародну політику США, підштовхувало до кооперації з іншими країнами, було закладено початки спільної міжнародної політики нейтралізації організованої злочинності. Тому необхідним є виокремити значення боротьби з організованою злочинністю у зовнішньополітичному курсі США.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В сучасній українській історіографії ця тема є малодослідженою. М. Корнієнко у своїй монографії “Протидія організованій злочинності в країнах ЄС та США” висвітлює цю проблематику, але лише з юридичного боку, приділяючи меншу увагу історичному контексту. Колишня радянська і нинішня російська історіографія (А. Нікіфоров) трактує цю тему з ідеологічних

позицій. В монографіях американських дослідників (Дж. Неш, Л. Бернштейн, Н. Меріон, Дж. Дікі), присвячених біографіям злочинців чи історії організованої злочинності, частково висвітлено окремі епізоди протидії злочинним угрупованням.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. У радянській історіографії наголошували лише на одному факторі, що гальмує процес боротьби з організованою злочинністю – недосконалому суспільному устрою США. У сучасній українській історіографії ця тема практично не досліджується, тому необхідно виокремити чинники, котрі впливали на боротьбу з організованою злочинністю й проаналізувати роботу компетентних правоохоронних органів. Важливо також простежити зародження та еволюцію боротьби правоохоронних органів США з організованою злочинністю з метою запозичення кращого досвіду американських практик боротьби в українських реаліях. Крім цього, необхідно з'ясувати роль зовнішньополітичного фактору на зміну політичної кон'юнктури щодо злочинців та виокремити вплив боротьби з синдикатом на міжнародну політику США.

Мета статті – здійснити комплексний аналіз урядової політики США з протидії організованій злочинності у 30-х – пер. пол. 60-х рр. ХХ ст., виокремити фактори, котрі впливали на її перебіг.

Виклад основного матеріалу. У “Соціологічному словнику” Гордона Маршала організованою злочинністю називають соціальну організацію, для якої характерна наявність чіткої ієрархії та великої кількості учасників, котрі беруть участь у злочинних діях [10]. Популярними синонімами цього слова є моб, синдикат, мафія. У США вона остаточно сформувалася у пер. пол. 30-х рр. ХХ ст., а найефективнішим органом боротьби з нею виступала податкова інспекція, котрій вдалося притягнути до відповідальності Аль Капоне за несплату податків. Ситуація змінилася 1936 р., коли прокурор Томас Дьюї розпочав боротьбу із синдикатом, заклавши таким чином підвалини урядової політики протидії організованій злочинності. З-поміж іншого, його зусиллями у в'язниці опинився тогочасний нью-йоркський бос Лакі Лучано, фактично було зліквідовано «Корпорацію вбивць» (група професійних кілерів здебільшого єврейського походження, котрі виконували вироки великої ради, вищого керівного органу мафії) [24]. Аналогічні процеси відбувалися у Чикаго, коли було відкрито їхню роль у рекеті над профспілками Лос-Анджелеса.

Однак зі вступом США у Другу світову війну політика щодо синдикату змінилася, що зумовлено використанням останніх у зовнішньополітичних акціях США, зокрема операції «Хаскі» [16]. Саме цим була зумовлена лояльність американського уряду до злочинців у перші повоєнні роки. Хоча вона була доволі поміркованою, свідченням чого є історія Лакі Лучано. Його випустили з в'язниці та депортували з країни, але він прагнув зберегти свій вплив у США. Для цього він провів зустрічі із найвпливовішими мафіозі у Гавані, однак 1946 р. йому висунули ультиматум негайно покинути Кубу протягом 48 годин, а також Лучано було заборонено наближатися до узбережжя США [14].

Однак у 50-х рр. ця тенденція щодо організованої злочинності зазнала змін. У 1950 р. Міністр юстиції скликав нараду з проблем організованої злочинності. На основі рекомендацій, поданих її учасниками, було прийнято Закон Джонсона – про заборону перевезень гральних автоматів між штатами [6, с. 213]. Одним із його прибічників був сенатор Естес Кефвер (1949–1963), який наступного року очолив спеціальну сенатську комісію. Ця комісія ставила за мету розслідувати ситуацію із організованою злочинністю у США, її зв'язків із політичними діячами чи правоохоронцями. До складу Комісії увійшли ще чотири сенатори – Лестер Хант, Герберт О'Коннор, Чарльз Тобі, Александр Вілей. Комітет діяв 12 місяців і провадив публічні слухання у головних містах країни. Всі засідання Комісії Кефвера проходили під пильною охороною поліції, було створено максимальні умови безпеки.

Якщо до 1950 р. тема організованої злочинності не фігурувала на перших шпальтах газет, то після створення сенатської комісії вона знову стала однією із найпопулярніших у ЗМІ. Ці слухання транслювалися на телебаченні наживо та про них написали як провідні газети та журнали США, так і провінційні, що дозволило максимальньо привернути увагу громадськості до цих слухань [13]. Можемо стверджувати, що такий розголос мав на меті сформувати у суспільній свідомості потребу участі кожного у подоланні злочинності у США та необхідності формування нового законодавства у цій сфері.

Очільник Бюро із наркотиків (*Federal Bureau of Narcotics*) Гаррі Анслінгер (1930–1962) бачив в діяльності Комісії можливість опублікувати результати дослідження його бюро та створити план дій щодо боротьби із нелегальним транспортуванням та збутом наркотиків [4]. Саме з ініціативи бюро Комісія почала розглядати і викликати як свідків найбільш відомих гангстерів [1] 1940–1950-х рр., зокрема Мейєра Ланскі, Сема Вітале, Філа Кастело, Карлоса Марселло, Карло Гамбіно, Френка Костелло та Джо Адоніса. Також Анслінгер рекомендував розслідувати діяльність Лакі Лучано, котрий був одним із координаторів постачання наркотичних речовин у США. Саме в процесі слухань спільними зусиллями було розкрито схему транспортування та збуту наркотиків, основних осіб, залучених у цьому процесі, частину із яких, зокрема Джо Адоніса, депортували.

Бюро із наркотиків, за свідченнями Валлачі, було дієвою організацією, його методи були відмінними від методів ФБР. Передусім, вони мали добре налагоджену мережу інформаторів, котрим вдалося проникнути в саму суть злочинної організації [8], що дозволяло арештовувати багатьох злочинців за участь у наркобізнесі. Варто відзначити, що погляди його очільника Анслінгера були сформовані під впливом ідеології “холодної війни”, оскільки він звинувачував лідерів комуністичного Китаю у прагненні збувати наркотики на Захід, чим, на його думку, зумовлена й їхня підтримка комуністичної Кореї та Куби [27].

Якщо говорити про результати діяльності комісії Кефвера, то жодних законодавчих ініціатив не було реалізовано. Натомість було зібрано

багато інформації про злочинців та їхній нелегальний бізнес, котре дозволило місцевим органам правопорядку притягнути чимало із них до відповідальності. Завдяки цьому було привернено увагу громадськості до цієї проблеми, почалося формування негативного образу мафіозі у суспільстві. Втім, суттєвою перешкодою діяльності цієї Комісії та інших правоохоронних організацій була можливість послатися злочинцям на П'яту поправку до Конституції, котра давала можливість не давати свідчень, якщо ті можуть бути використані проти себе [2].

Міністр юстиції 1954 р. ініціював створення у рамках Управління з питань боротьби з кримінальною злочинністю Відділ боротьби з організованою злочинністю та рекетом, який мав координувати спільні зусилля правоохоронних органів, накопичувати та аналізувати дані про злочинців та їхню діяльність, а також порушувати справи, здійснювати відповідний нагляд, формулювати загальну політику судового переслідування цієї категорії злочинців та надавати Федеральним прокурорам у підготовці обвинувальних актів й проведенні судових процесів за цими справами [6, с. 213–214]. Штат цього відділу складався з трьох слідчих, що дає змогу стверджувати про відсутність серйозних зрушень у боротьбі з організованою злочинністю. Припускаємо, що ідею створення цього Відділу було запозичено із успішної співпраці Бюро боротьби із наркотиками та сенаторів у 1951 р. в ході слухань Кефовеера. Також це свідчить про початок формування єдиної державної політики США у цьому питанні.

Незважаючи на те, що уряд та правоохоронці почали жорсткішу політику щодо мафії, злочинці все ще не усвідомлювали серйозності ситуації, свідченням чого є Апалачінська зустріч 1957 р. та зухвала поведінка під час неї. Саме у той час, коли злочинці обговорювали свої справи, розпочалася облава й 58 злочинців було заарештовано. Журналісти написали про цю подію з певною іронією, тим самим загостривши громадський інтерес. Наслідком Апалачінської зустрічі стало те, що ФБР та його тодішній очільник Едгар Гувер (1935–1972) офіційно визнали факт існування організованої злочинності в країні [23]. Можемо стверджувати, що до того ФБР фактично не боролася із організованою злочинністю, а лише із окремими правопорушниками. Це пояснює її неефективність та низьку оцінку діяльності, зокрема її очільника Е. Гувера.

Після Апалачінської зустрічі ФБР активізувало боротьбу з організованою злочинністю, зокрема із чикагською, котра була однією із найвпливовіших. Було ініційовано програму *“Top Hoodlum”* (вершина хуліганів), котра передбачала встановлення обладнання для прослуховування в офісах підозрюваних у злочинній діяльності, щоб здобути інформацію про внутрішнє життя мафії [26]. Операція була проведена успішно, оскільки вдалося зібрати чимало цінної інформації, котра згодом дала можливість розпочати судові процеси над злочинцями.

Негативні наслідки Апалачінська зустріч мала для її ініціатора – Віто Дженовезе. Бюро із наркотиків та ФБР ще з початку 1950-х рр. вело справу проти Дженовезе у торгівлі нарко-

тичними речовинами. Свідчення у цій справі їм надала дружина Віто Анна у процесі розлучення з ним. Наприкінці 1950-х рр. у США вступив у дію новий закон про злочинну змову, котрий давав можливість переслідувати босів за участь у наркобізнесі, навіть коли ті не мали прямого відношення до нього [18, с. 62]. Цей закон дозволив правоохоронним органам активізуватися у справі Дженовезе. Оскільки невдоволення недалекоглядними діями Дженовезе було значним у мафіозному середовищі, найвпливовіші боси Нью-Йорка вирішили надати необхідні свідчення для його арешту. Їм вдалося вмовити дати покази проти Дженовезе пуерториканця Нельсона Кантелопса, котрий був ув'язнений за торгівлю наркотиками. Дон Віто та його соратники 1959 р. були притягнені до кримінальної відповідальності та отримали тюремні вироки [15].

Після цієї події штат Відділу боротьби з організованою злочинністю та рекетом було розширено до десяти слідчих. Також цілком очевидною стала нагальна потреба у створенні органу, котрий би міг безпосередньо займатися цією проблемою. Саме тому Міністр юстиції створив спеціальну групу з питань боротьби з організованою злочинністю, котру ще називають Групою Вессела. Вона мала свої представництва у Нью-Йорку, Майямі, Чикаго, Лос-Анджелесі [6, с. 214]. Саме ця група склала обвинувальний акт 20 злочинцям, впійманим під час Апалачінської зустрічі [25], хоча воно згодом було скасоване в апеляційному порядку. Однак ці вирoki вважаються найбільшим її досягненням, оскільки через спротив і невдоволення федеральної прокуратури США цю групу було розформовано 1959 р. після завершення судового процесу.

Перед розпуском група подала доповідь Міністрові юстиції, у якій зазначили, що причиною неефективності боротьби із організованою злочинністю є недосконала структура правоохоронних органів. Було запропоновано створити єдиний відділ боротьби проти злочинних синдикатів з метою посилення взаємодії між місцевими та федеральними правоохоронними органами, координувати боротьбу з організованою злочинністю в рамках Міністерства юстиції, подати законодавчі рекомендації та розпочати розслідування у справах, пов'язаних з організованою злочинністю [6, с. 215]. Слідчі цієї групи були висококваліфікованими, чим пояснюється ефективність роботи. Частина із них після розформування групи увійшли до складу Відділу боротьби із організованою злочинністю та рекетом, однак до 1961 р. він обмежувався винятково обслуговуванням діяльності федеральних прокурорів.

Боротьбою із організованою злочинністю також займалися брати Кеннеді. Зокрема Роберт з 1953 р. працював у Підкомітеті Сенату з розслідувань, а у 1957–1960 рр. головним адвокатом Комітету Сенату щодо порушень у сфері праці та менеджменту. Роберт Кеннеді неодноразово порушував питання правопорушень у цій сфері, прагнув знайти шляхи подолання цієї проблеми. Про актуальність цієї теми засвідчує і фільм *«У порту»*, 1954 р., у якому зображено як мафіозі встановили свій контроль над профспілками доків і як вони експлуатували робітників [3]. Саме тому Сенат доручив 1957 р. створити спеціальну

комісію, котра б мала займатися розслідуваннями. До неї увійшли чотири демократи та чотири республіканці [11]. Очолив Комісію сенатор Джон Маккелан (1943–1977). Діяльність Комісії Маккелана була подібна на Комісію Кефове-ра – проведення публічних слухань у найбільших містах США. Інтерес до Комісії значно зріс опісля Апалачінської зустрічі, яку сенатори назвали показником розширення впливу підпільного злочинного синдикату [9].

Найбільш резонансною справою Комісії були розслідування проти Джиммі Хоффи, впливового очільника профспілки водіїв вантажного транспорту із Детройта – «Міжнародне Братство». Хоффа також організував пенсійний фонд для членів цієї організації, кошти з якого були призначені не для тих, хто платив внески, а для потреб мафії Чикаго, бо саме з його ресурсів фінансувалися казино у Лас-Вегасі. Слідчим вдалося простежити його зв'язки з мафією Чикаго. Хоффа спробував підкупити Роберта Кеннеді, однак безуспішно. Тоді йому довелося знищити ряд документів, котрі могли викрити його [12]. Роберт Кеннеді звинуватив Хоффу у підкупі, усуненні опонентів, виділенні коштів організованій злочинності, однак йому не вдалося довести його провини. Тим паче він був змушений покинути Комісію через початок передвиборчої кампанії його брата, котрою він керував. Кеннеді відновив справу проти Хоффи, обійнявши пост Генерального прокурора. Дослідники Володимир Рибак, Девід Горовіц та Пітер Кольєр є прихильниками версії, що за вбивством Джона Кеннеді стоїть мафія, зокрема Джиммі Хофа [19].

Зважаючи на зв'язок Хоффи та злочинців Чикаго, першочергово сенатори звернули увагу на їхнього боса Сема Дженкану, котрий майже рік унікав засідань Комісії. На засіданнях Комісії він поводив себе доволі нахабно, посилався на П'яту Поправку до Конституції більше ніж 30 разів. Тоді Роберт Кеннеді звернувся за допомогою до Комісії азартних ігор Невади, котра наклала заборону на вхід Джанкани до казино. Цим членом Комісії вдалося дискредитувати Джанкану не лише в очах світського суспільства, а й серед гангстерів. Однак на цьому справа проти Джанкани була завершена, оскільки той мав значний вплив на комітет виборців Іллінойса, що було необхідним для перемоги Джона Кеннеді у виборах на пост президента. Патріарх сім'ї Кеннеді – Джозеф, котрий і сам займався бутлегерством у часи «сухого заону», зумів залучитися підтримкою Джанкани в обмін на припинення ведення кримінальної справи проти нього [28].

За три роки діяльності Комісія провела 253 активних розслідування та 270 публічних слухань із 1526 свідками, 343 із яких посилалися на П'яту Поправку [21], що, на нашу думку, було однією із причин гальмування слідства та можливістю уникнення відповідальності злочинцям. Комісія проінспектувала найбільші профспілки США і на основі їхніх розслідувань Сенат прийняв Закон про звітність та прозорість інформації про трудовий менеджмент. Він гарантував права членам профспілок та захист їхніх інтересів шляхом впровадження демократичних процедур у профспілках. Закон започатковував Біль про права членів профспілок, встановлю-

вав чіткі правила для звітування профспілок та їхніх працівників, робітників та роботодавців, консультантів з питань трудових відносин та поручителів, гарантії для профспілкових коштів та активів [7]. Цей закон є чинний і до нині, хоча й з певними поправками.

Роберт Кеннеді в процесі слухань відзначив, що місцеві правоохоронні органи не здатні подолати проблему організованої злочинності і запропонував створити Національну Комісію із злочинності, котра б інспектувала діяльність найвпливовіших злочинців та надавала інформацію правоохоронним органам. Однак більшість пропозицій для боротьби із організованою злочинністю, котрі Комісія представила Сенату, до 1961 р. не було прийнято [9].

Спільну боротьбу із збутом наркотиків, котрим займалися гангстери, вели фінансово-митна інспекція Італії та американське консульство в Танжері, багато інформації правоохоронним органам Італії та США надав Постійний генеральний комітет з контролю за світовою торгівлею наркотиками [17, с. 184]. Також американська поліція постійно наглядала за діяльністю Лаке Лучано в Італії за згодою влади цієї країни. Прикладом ефективного спільного розслідування правоохоронцями США та Італії є вбивство 14 лютого 1958 р. Крістофера Робіно поблизу Нью-Йорка. Поліції вдалося з'ясувати його зв'язки із сицилійською мафією та роль у транспортуванні наркотичних речовин, тому на їх прохання розслідування перенесли на Сицилію.

У процесі роботи італійських та американських полісменів вдалося викрити багатьох злочинців, а згодом розширити межі свого розслідування до Риму. Італійська поліція звернулася до американського Бюро наркотиків з проханням делегувати агента, котрий би допомагав у веденні справи. Агенту вдалося перехопити листа відомого гангстера Ніколи Джентіле, котрий втік від американської феміди у 1937 р. до Італії і став однією із ключових осіб у наркаторгівлі. Хитрощами агентів вдалося здобути необхідну інформацію на приватній зустрічі із Джентіле, він викрив імена багатьох злочинців і схем транспортування наркотиків. У 1960-х рр. він опублікував власну автобіографію [5], у якій детально розповів про те, як ховали наркотики (у коробках зі солодощами, у головках сиру, у баночках з анчоусами, кололи в апельсини). Оскільки американські гангстери були власниками фірм із транспортування цих продуктів харчування, їм вдалося досить успішно втілювати ці схеми в життя.

Наслідком одкровень Джентіле став арешт 1960 р. двох гангстерів – Рінальдо Сальваторе та Маттео Палермі у порту Нью-Йорка, коли ті прагнули транспортувати героїн. Слідство швидко встановило їх зв'язок із кланом Буффало та сім'ями Дженовезе та Маггадіно. Інформацію, котру надали злочинці, дозволила провести спільні слідчі дії правоохоронним органам Канади, США, Франції та Італії [22]. Можемо таким чином стверджувати про утворення міжнародної мережі боротьби із наркаторгівлею, яка діяла в подальшому. Водночас це засвідчує про безперервний зв'язок американських та італійських гангстерів, їхні зв'язки із злочинними

угрупованнями інших країн та наявність добре налагодженого механізму транспортування наркотиків.

Висновки і пропозиції. Отож, ефективність урядової політики протидії організованій злочинності найчастіше залежала від двох факторів – впливу політичної кон'юнктури та кооперації правоохоронних органів. Різкий вектор зміни щодо злочинного синдикату ми спостерігаємо у 40-х рр. ХХ ст., коли уряд використовував злочинців у своїх зовнішньополітичних акціях і саме тому було загальною боротьбу із ними. Коли ж потреба у послугах мафіозі відпала, то боротьба знову активізувалася. Успішність діям правоохоронних органів гарантувала їхня співпраця, свідченням чого є діяльність комісії Кефопера та Бюро із наркотиків, однак в подальшому така співпраця були рідкістю, адже змінилися конкуренцією та стримуванням роботи одне одного. Зокрема блокувались спроби створення єдиного органу для боротьби з організованою злочинністю, котрий би мав координувати діяльність розрізнених правоохоронних структур. Також негативним було ставлення правоохоронних органів до спеціаль-

но створених комісій, вони вимагали надання їм лише тимчасового характеру. Хоча саме їм вдалося зібрати чимало інформації про діяльність окремих злочинців та злочинних угруповань, з'ясувати їх вплив на міжнародній арені, сформувавши негативний образ злочинців у суспільстві. Рапорти цих Комісій були використані іншими державними органами США. Суттєво перешкодою була і можливість злочинцям в процесі судових слухань посилалися на П'яту Поправку до Конституції.

Оскільки наркотики потрапляли до США зовні, існувала розгалужена мережа транспортування їх з перевалочним пунктом на Сицилії, що підштовхнуло до зближення правоохоронних органів США та Італії. Часто американські правоохоронці, переслідуючи злочинців, вели слідчі дії безпосередньо на теренах Італії з дозволу уряду цієї країни. На цьому етапі до міжнародної мережі протидії транспортуванню наркотиків також залучили Францію та Канаду. Це дає можливість стверджувати, що боротьба з організованою злочинністю стає глобальною, потребує залучення сил всієї міжнародної спільноти для її вирішення.

Список літератури:

1. Albanese J. S. Organized Crime in Our Times. URL: https://books.google.com.ua/books?id=IawY6wzNh_sC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false (дата звернення: 12.04.2018).
2. Amendment 5 – Trial and Punishment, Compensation for Talkings. URL: https://www.usconstitution.net/xconst_Am5.html (дата звернення: 23.04.2018).
3. В порту. URL: <http://gidonline.in/2016/06/v-portu/> (дата звернення: 24.04.2018).
4. Bernstein L. The Greatest Menace: Organized Crime in Cold War America. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=cuqe9P0g5BkC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 13.04.2018).
5. Dickie J. Cosa Nostra: A History of the Sicilian Mafia. URL: https://books.google.com.ua/books?id=_W6WBgAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false (дата звернення: 21.04.2018).
6. Корнієнко М.В. Протидія організованій злочинності в країнах ЄС та США. Київ : НТБ «Правник», 2002. 291 с.
7. The Labor-Management Reporting and Disclosure Act of 1959, as amended (LMRDA). / United States Department of Labor. URL: <https://www.dol.gov/olms/regs/compliance/compllmrda.htm> (дата звернення: 22.04.2018).
8. Маас П. Исповедь Джо Валачи. URL: <http://mreadz.com/new/index.php?id=46865&pages=16#> (дата звернення: 09.01.2017).
9. Marion N. E. A History of Federal Crime Control Initiatives, 1960-1993. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=5XDDsrjdlmC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 22.04.2018).
10. Marshall G. A Dictionary of sociology. 1998. URL: http://www.encyclopedia.com/topic/organized_crime.aspx#5-1088:organizedcrime-full (дата звернення: 06.03.2016).
11. The McClellan Committee Hearings – 1957. URL: <https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=wu.89062226519;view=1up;seq=7> (дата звернення: 21.04.2018).
12. Mills J. Robert Kennedy. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=6OaILgXJhacC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 22.04.2018).
13. The Milwaukee Journal, 1951, March, 24. URL: <https://news.google.com/newspapers?nid=1499&dat=19510322&id=HNRQAAAAIbAJ&sjid=mCMEAAAAIbAJ&pg=6671,2549229> (дата звернення: 24.04.2018).
14. The New Yorks Times, New York, 1947, February, 24. URL: <https://timesmachine.nytimes.com/timesmachine/1947/02/24/88760114.html> (дата звернення: 30.01.2018).
15. The New Yorks Times, New York, 1959, April, 4. URL: <https://timesmachine.nytimes.com/timesmachine/1959/04/04/91418997.html> (дата звернення: 12.01.2018).
16. Newark T. Lucky Luciano and WWII's Operation Husky. URL: <http://www.thehistoryreader.com/modern-history/lucky-luciano-wwiis-operation-husky/> (дата звернення: 07.05.2017).
17. Панталеоне М. Мафия вчера и сегодня. Н.К. Георгиевский и Ю.А. Фридман. Москва : Издательство «Прогрес», 1969.
18. Никифоров А.С. Гангстеризм в США: Сущность и эволюция; Отв. ред. Ф.М. Решетников; Академия наук СРСР. Институт государства и права. – науч. изд. Москва : Наука, 1991. 162 с.
19. Рибак В. Змова на життя президента Кеннеді / на основі джерельних матеріалів опрацював В. Рибак. Т.: Проблем, 1967. 67 с.
20. Select Committee on Improper Activities in the Labor or Management Field (January 30, 1957). Chapter 18. Records of Senate Select Committees, 1788 – 1988. URL: <https://www.archives.gov/legislative/guide/senate/chapter-18-1946-1968.html#18E-7> (дата звернення: 22.04.2018).
21. Scheider S. Iced: The Story of Organized Crime in Canada. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=ZO8jKSn25DAC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 21.04.2018).
22. Slate, 2013, November, 14. On This Day in 1957, the FBI Finally had to Admit That the Mafia Existed by Justin Peters. URL: http://www.slate.com/blogs/crime/2013/11/14/apalachin_meeting_on_this_day_in_1957_the_fbi_finally_had_to_admit_that.html (дата звернення: 12.03.2018).

23. Subject: Louis “Lepke” Buchalter 60-1501-43-27 / Federal Bureau of Investigation Freedom of Information / Privacy Act Section Cover Sheet. URL: <https://vault.fbi.gov/Louis%20%28Lepke%29%20Buchalter/Louis%20%28Lepke%29%20Buchalter%20Part%203%20of%204/view> (дата звернення: 25.03.2017).
24. The Telegraph, Nashua, New Hampshire, 1959, December, 19. URL: https://news.google.com/newspapers?id=Mq4rAAAIBA&sjid=t_0FAAAAIBA&pg=3943,4938333&dq=joseph+barbara+apalachin+meeting&hl=en (дата звернення: 12.03.2018).
25. Theoharis A.G. The FBI: A Comprehensive Reference Guide. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=VnQduXa4JdoC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 22.03.2018).
26. Treating Drug Problems: Volume 2: Commissioned Papers on Historical, Institutional, and Economic Contexts of Drug Treatment. / editors Gerstein DR, Harwood HJ. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK234755/> (дата звернення: 14.03.2018).
27. Tye L. Bobby Kennedy: The Making of a Liberal Icon. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=KoK7CwAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 22.04.2018).

References:

1. Albanese J.S. Organized Crime in Our Times. URL: https://books.google.com.ua/books?id=IawY6wzNh_sC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false (accessed: 12.04.2018).
2. Amendment 5 – Trial and Punishment, Compensation for Talkings. URL: https://www.usconstitution.net/xconst_Am5.html (accessed: 23.04.2018).
3. Bernstein L. The Greatest Menace: Organized Crime in Cold War America. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=cyqe9P0g5BkC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (accessed: 13.04.2018).
4. Dickie J. Cosa Nostra: A History of the Sicilian Mafia. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=W6WBgAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (accessed: 21.04.2018).
5. Kornienko M.V. (2002). Protydiia orhanizovaniy zlochynnosti v krainakh YeS ta SShA. Kyiv : NTV “Pravnyk”.
6. The Labor-Management Reporting and Disclosure Act of 1959, as amended (LMRDA). / United States Department of Labor. URL: <https://www.dol.gov/olms/regs/compliance/compllmrda.htm> (accessed: 22.04.2018).
7. Maas P. Yspoved Dzho Valachy. URL: <http://mreadz.com/new/index.php?id=46865&pages=16#> (accessed: 09.01.2017).
8. Marion N.E. A History of Federal Crime Control Initiatives, 1960-1993. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=5XDdsrjdLmcC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (accessed: 22.04.2018).
9. Marshall G.A Dictionary of sociology. 1998. URL: http://www.encyclopedia.com/topic/organized_crime.aspx#5-1088:organizedcrime-full (accessed: 06.03.2016).
10. The McClellan Committee Hearings – 1957. URL: <https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=wu.89062226519;view=1up;seq=7> (accessed: 21.04.2018).
11. Mills J. Robert Kennedy. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=6OaILgXJhacC&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (accessed: 22.04.2018).
12. The Milwaukee Journal, 1951, March, 24. URL: <https://news.google.com/spapers?nid=1499&dat=19510322&id=HNRQAAAIBA&sjid=mCMEAAAIBA&pg=6671,2549229> (accessed: 24.04.2018).
13. The New Yorks Times, New York, 1947, February, 24. URL: <https://timesmachine.nytimes.com/timesmachine/1947/02/24/88760114.html> (accessed: 30.01.2018).
14. The New Yorks Times, New York, 1959, April, 4. URL: <https://timesmachine.nytimes.com/timesmachine/1959/04/04/91418997.html> (accessed: 12.01.2018).
15. Newark T. Lucky Luciano and WWII's Operation Husky. URL: <http://www.thehistoryreader.com/modern-history/lucky-luciano-wwiis-operation-husky/> (accessed: 07.05.2017).
16. Nykyforov A.S. (1991). Hansteryzm v SShA: Sushchnost y evoliutsyia; Otv. red. F.M. Reshetnykov; Akademyia nauk SRSR. Ynstytut hosudarstva y prava. – nauch. yzd. Moskva : Nauka, 162 s.
17. Pantaleone M. (1969). Mafyia vchera y sehodnia. N.K. Heorhyevskiy y Yu.A. Frydman. Moskva : Yzdatelstvo “Prohres”.
18. Rybak V. Zmova na zhyttia prezydenta Kennedi / na osnovi dzherelynkh materialiv opratsiuvav V. Rybak. T.: Proboiem, 1967. 67 s.
19. Select Committee on Improper Activities in the Labor or Management Field (January 30, 1957). Chapter 18. Records of Senate Select Committees, 1788 – 1988. URL: <https://www.archives.gov/legislative/guide/senate/chapter-18-1946-1968.html#18E-7> (accessed: 22.04.2018).
20. Scheider S. Iced: The Story of Organized Crime in Canada. // URL: <https://books.google.com.ua/books?id=ZO8jKSn25DAC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (accessed: 21.04.2018).
21. Slate, 2013, November, 14. On This Day in 1957, the FBI Finally had to Admit That the Mafia Existed by Justin Peters. URL: http://www.slate.com/blogs/crime/2013/11/14/apalachin_meeting_on_this_day_in_1957_the_fbi_finally_had_to_admit_that.html (accessed: 12.03.2018).
22. Subject: Louis “Lepke” Buchalter 60-1501-43-27 / Federal Bureau of Investigation Freedom of Information / Privacy Act Section Cover Sheet. URL: <https://vault.fbi.gov/Louis%20%28Lepke%29%20Buchalter/Louis%20%28Lepke%29%20Buchalter%20Part%203%20of%204/view> (accessed: 25.03.2017).
23. The Telegraph, Nashua, New Hampshire, 1959, December, 19. URL: https://news.google.com/s?id=Mq4rAAAIBA&sjid=t_0FAAAAIBA&pg=3943,4938333&dq=joseph+barbara+apalachin+meeting&hl=en (accessed: 12.03.2018).
24. Theoharis A. G. The FBI: A Comprehensive Reference Guide. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=VnQduXa4JdoC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (accessed: 22.03.2018).
25. Treating Drug Problems: Volume 2: Commissioned Papers on Historical, Institutional, and Economic Contexts of Drug Treatment. /editors Gerstein DR, Harwood HJ. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK234755/> (accessed: 14.03.2018).
26. Tye L. Bobby Kennedy: The Making of a Liberal Icon. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=KoK7CwAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=uk#v=onepage&q&f=false> (accessed: 22.04.2018).
27. V portu. URL: <http://gidonline.in/2016/06/v-portu/> (accessed: 24.04.2018).